

עפ"ת 22978/11/14 - ודים רוזנברג נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

03 דצמבר 2014

עפ"ת 22978-11-14 רוזנברג נ' מדינת ישראל

בפני כב' סגן הנשיא, ד"ר אברהם אברהם
המערער ודים רוזנברג
נגד מדינת ישראל
המשיבה

ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה בנצרת (כב' השופטת ע' במביליה) בת"ד 30931-11-09

פסק דין

1. ביום 12.12.2008 בשעה 20:00 בקירוב נהג המערער במכוניתו בכביש מס' 80 מצומת התשבי לכיוון יקנעם. בהגיעו לצומת יקנעם הוא ביקש לפנות שמאלה. אותה שעה הגיעה מן הצד הנגדי מכונית (מאליקים לכיוון צומת יקנעם), וכוונתה היתה להמשיך ישר בצומת. המערער החל פונה שמאלה, והתנגש במכונית הנ"ל בתוך הצומת.
2. על עובדות אלה, שנפרשו בכתב אישום שהוגש נגד המערער בבית המשפט קמא, אין חולק. המחלוקת בין בעלי הדין נתונה בשאלה מיהו מבין הנהגים שנהג שלא כשורה וגרם לתאונה. ברקע למחלוקת זו עומדת העובדה, כי הצומת המדובר הינו מרומזר. בכתב האישום טענה המשיבה, כי המערער נכנס לצומת כשברמזור שבנתיב נסיעתו דולק אור אדום (בעוד הנהג האחר נכנס לצומת כשאור ירוק דולק בנתיב נסיעתו). המערער טען, להגנתו, כי נכנס לצומת כשרמזור שבנתיב נסיעתו דלק האור הירוק.
3. לאחר שמיעת ראיות בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי המערער נכנס לצומת כשהאור ברמזור שבנתיב נסיעתו היה אדום, ולכן הרשיעו בעבירות שיוחסו לו, משמע אי ציות לאור אדום, נהיגה בקלות ראש וברשלנות, וכניסה לצומת. נוסף על כך הורשע המערער בעבירה של התנהגות הגורמת נזק, בשל הנזק שנגרם למכוניות, כמו גם בשל הפגיעה שנפגעה בגופה אחת מנוסעות המכונית האחרת.
4. בבואה לגזור את הדין קבעה השופטת הנכבדה קמא את מתחם העונש ההולם, כשהיא מביאה בחשבון שיקוליה את הערכים החברתיים שנפגעו (הגנה על שלמות הגוף) ומידת הפגיעה בהם (דרגת הרשלנות שבהתנהגות המערער), מידת הפגיעה בנוסעת שבמכונית האחרת (אף שלא נותרה בה נכות, היא נפגעה פגיעה רב מערכתית שהצריכה את אשפוז), ומדיניות הענישה הנוהגת בעבירות כגון אלו שלפנינו, ובערבו של יום קבעה כי מתחם העונש ההולם בין אי הטלת מאסר לבין ששה חדשי מאסר, פסילה בפועל בין 11 חודש לבין חמש שנים, וקנס שינוע בין 3,000-₪ ל-3,000 ₪.

5. בבואה לגזור את העונש בתוך המתחם אותו קבעה הביאה כב' השופטת קמא בחשבון שיקוליה את העובדה כי עברו הפלילי של המערער "נקי", והעובדה כי המערער נהג משנת 1991 ובאמתחתו חמש הרשעות, בהן אחת (משנת 1996) בגין גרימת תאונת דרכים בהיותו תחת השפעת אלכוהול. להקלה בעונש שקלה השופטת קמא את העובדה, כי מאז התאונה (2008) חלף זמן ניכר, כאשר את התמשכות ההליכים אין לתלות במערער. נוסף על אלה שקלה השופטת קמא את נסיבותיו האישיות של המערער, אדם כבן 50, נשוי ואב לשתי בנות, נורמטיבי ועובד בשתי משרות לפרנסת משפחתו, באחת מהן הוא מבקר איכות במפעל ליצור נשק. הוא זכה לתעודת הוקרה ממשטרת ישראל, כאשר במקרה אחד הביא ללכידתו של פורץ, ומקרה אחר כיבה שריפה.

לאחר ששקלה את כל אלה גזרה השופטת קמא הנכבדה על המערער חודשיים מאסר בפועל אותם ישא בעבודת שירות, ששה חדשי מאסר על תנאי לשלוש שנים, שנתיים פסילה בפועל, שמונה חדשי פסילה על תנאי לשלוש שנים, וקנס בסך 2,000 ₪.

6. בערעור שהניח לפניי משיג המערער על הכרעת הדין, כמו גם על גזר הדין. בדיון שנתקיים בערעור חזר בו המערער מן הערעור ככל הנוגע להכרעת הדין. הוא ביקש להתמקד בניסיונו לשנות מרוע גזירת הדין, כשהוא טוען כי בית המשפט קמא החמיר עמו ברכיביו השונים של העונש. המשיבה, אין צריך לומר, מבקשת לתמוך בגזר הדין של בית המשפט קמא.

7. לאחר ששקלתי בטענות הצדדים מצאתי לבטל את עונש המאסר בפועל שהושת על המערער, ולהותיר את שאר רכיבי הענישה על כנם. אלה טעמי:

8. אין להקל ראש בחומרתה של העבירה שעבר המערער. אלא שחומרה זו, על שלל הטעמים שמנתה השופטת הנכבדה קמא, הביאה לקביעתו של מתחם ענישה הולם שינוע בין הימנעות מהטלת מאסר, לבין מאסר בן ששה חדשים. על מתחם זה לא ערערה המשיבה, ובתשובתה לערעור היא לא טענה כי נפלה בקביעתו כל שגגה. נקודת המוצא היא, אם כן, כי זה הוא מתחם הענישה הולם. את עונשו של המערער יש לגזור בתוך מתחם זה, ומסקנתי היא, כי משום הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כפי שנפרשו בפירוט על ידי בית המשפט קמא והובאו בתמצית מעלה, יש לגזור את עונשו של המערער בחלק התחתון של המתחם, וכפי שראינו, הגבול התחתון של המתחם נקבע כהימנעות מהטלת מאסר בפועל. כאמור, עניין לנו באדם נורמטיבי לגמרי, איש משפחה ועבודה, שנוסף על הכל קיבל ממשטרת ישראל תעודת הוקרה על פעילות בה גילה אזרחות טובה, כשהביא לתפישתו של פורץ, וכיבה שריפה. לכך יש להוסיף את הזמן הרב שחלף מאז התאונה, כאמור משנת 2008. השופטת קמא שקלה לחומרה את העובדה, כי בעבר הורשע המערער בעבירה של גרימת תאונה בנהיגה תחת השפעת אלכוהול, אלא שתאונה זו ארעה לפני לא פחות מ-18 שנה. חשוב יותר, לטעמי, כי משך 26 השנים בהן הוא נהג, הוא לא הורשע ביותר מחמש עבירות תעבורה, ועובדה זו יש לזקוף לזכותו, בבואנו לגזור את דינו.

9. בשולי הדברים אציין, כי המשיבה הפנתה לחומרת הפגיעה הגופנית שנגרמה לאחת מנוסעות המכונית האחרת. אלא שבלי שאקל ראש בחומרת הפגיעה הגופנית אומר, כי בנוסעת לא נותרה, לשמחת כולנו, כל נכות רפואית. והחשוב מכך, חומרתה של הפגיעה הובאה בחשבון השיקולים בקביעתו של מתחם העונש ההולם. מקומה איננו בשיקולים הצריכים להישקל בגזירת הדין בתוך המתחם.

10. ברכיביו האחרים של העונש שנגזר על המערער לא ראיתי הצדקה להתערבותי. נראה, כי בביטולו של עונש המאסר בפועל והותרת הפסילה בפועל כפי שהושתה, יעשה האיזון המתאים בגזירת דינו של המערער.

11. סוף דבר הנני מקבל את הערעור באורח חלקי ומורה על ביטול עונש המאסר בפועל שהושת על המערער. שאר חלקי גזר הדין נותרים על כנם.

ניתן היום, י"א כסלו תשע"ה, 03 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.